

Daniels Bog - Nummer Fireogfirs

Afsløringen af de fire generationer i det laodikeiske adventisme: en rejse gennem bibelsk parallelisme og profetisk prøvelse

Jeff Pippenger
2024-02-17

Sandheden stadfæstes ved to eller tre vidners udsagn, og anvendelsen af de fire vederstyggeligheder i Ezekiels ottende kapitel som de fire generationer af laodikeisk adventisme har flere vidner. I tidligere artikler blev det påvist, at de syv menigheder i Åbenbaringens anden og tredje kapitel ikke blot repræsenterede det moderne Israels historie fra apostlenes tid indtil verdens ende, men også, at disse syv menigheder repræsenterede det gamle Israels historie fra Moses' tid indtil Kristi tid.

Menigheden i Efesos repræsenterede både den tidlige kristne menighed og også det gamle Israel fra Moses indtil dommernes tid. Menigheden i Smyrna repræsenterede forfølgelsens periode fra disciplenes tid indtil den romerske kejser Konstantin, og også dommertiden, da enhver gjorde, hvad der var ret i hans egne øjne. Menigheden i Pergamon repræsenterede kompromisets periode fra Konstantin indtil pavedømmet i 538, men også den periode, hvor det gamle Israel forkastede Gud og valgte en konge og bestandig indgik kompromis med de hedenske riger, som de var omgivet af. Den fjerde menighed, Thyatira, repræsenteret ved Jesabel, er perioden med pave styre fra året 538 indtil 1798, og også det gamle Israels halvfjerdsårige fangenskab i Babylon.

Disse fire menigheder repræsenterer også adventismens fire generationer og vidner om anvendelsen af Ezekiels fire vederstyggeligheder på de fire generationer. Oprøret i 1863 blev repræsenteret ved det gamle Israels første generation, sådan som det illustreres ved oprøret omkring Arons guldkalv. Den første generation indbefatter den formaning, der gives til menigheden i Efesos, som påviser, at Guds folk havde forladt deres første kærlighed og havde behov for at omvende sig og vende tilbage til deres første kærlighed. I 1863 blev den første kærlighed, som repræsenteret ved William Millers juveler (de grundlæggende sandheder, især de "syv tider"), sat til side, og Guds folk blev formanet til at vende tilbage.

Men jeg har det imod dig, at du har forladt din første kærlighed. Kom derfor i hu, hvorfra du er faldet, og omvend dig, og gør de første gerninger; ellers kommer jeg snart over dig og vil flytte din lysestage bort fra dens sted, hvis du ikke omvender dig. Åbenbaringen 2:4, 5.

Millerterne havde kæmpet med den frafaldne protestantisme, som Jeremias kaldte „spotternes forsamling“, og ventet tålmodigt på, at synet skulle indtræffe, for når det indtraf, ville det ikke lyve. „Spotternes forsamling“ blev fremstillet ved den gamle profet, som løj for Judas profet, der havde fremført irettesættelsen mod Jeroboams forfalskede gudsdyrkelse.

Jeg kender dine gerninger og dit arbejde og din udholdenhed, og at du ikke kan tåle dem, som er onde; og du har prøvet dem, som siger, at de er apostle, og ikke er det, og du har fundet dem at være løgnere. Og du har båret, og du har udholdenhed, og for mit navns skyld har du

arbejdet og er ikke blevet træt. Åbenbaringen 2:2, 3.

Den anden menighed, Smyrna, repræsenterede forfølgelsens periode i den tidlige kristne kirke, som bestod af ægte martyrer og nogle, der bragte forfølgelse over sig selv af motiver, som var mindre end hellige. Den repræsenterede også Dommertiden, da hver mand i det gamle Israel gjorde, hvad der syntes ret i hans egne øjne. Oprørets generation, som begyndte i 1888, identificerede en periode med forfølgelse imod Profetiens Ånd, de udvalgte budbringere for timen og Helligånden. Den indledte en periode, hvor de gamle mænd i laodikeisk adventisme valgte at gøre, hvad der syntes ret i deres egne øjne, sådan som det ses hos mænd som Kellogg, Prescott og Daniells.

De få trofaste i den tid skulle befinde sig i dødelig åndelig kamp med en klasse, som påstod at være jøder, men ikke var det. På trods af deres lederstillinger tilhørte de Satans synagoge, således som det bevidnes ved, at Søster White identificerede, at nogle blev ledet „af engle, som var blevet uddrevet af himmelen“. De påstod at være vise, men var tåbelige. Der blev ikke fældet nogen fordømmelse over de vise i den periode, men givet en opmuntring til at være tro indtil døden. I 1915 var de sidste ord, Søster White nogen sinde udtalte: „Jeg ved, på hvem jeg har troet,“ for hun havde været tro indtil døden.

Jeg kender dine gerninger og din trængsel og din fattigdom (men du er rig), og jeg kender bespottelsen fra dem, som siger, at de er jøder, og ikke er det, men er Satans synagoge. Frygt intet af det, du skal lide; se, Djævelen vil kaste nogle af jer i fængsel, for at I må blive prøvet; og I skal have trængsel i ti dage. Vær tro indtil døden, og jeg vil give dig livets krone.
Åbenbaringen 2:9, 10.

Menigheden i Pergamos repræsenterede kompromiset mellem sandhed og vildfarelse, mellem hedenskab og kristendom, på kejser Konstantins tid, og også det kompromis i det gamle Israel, som fandt sted under kongernes historie. Den repræsenterede blandingen af sandhed og vildfarelse, som kun kan frembringe vildfarelse. Den blev repræsenteret ved bibelkonferencen i 1919, hvor udgivelsen af bogen „The Doctrine of Christ“ blev foranlediget for at skabe et adventistisk budskab, som i højere grad repræsenterede det falske evangelium i frafalden protestantisme. Det var i adventismens tredje generation, at de store kompromiser med sandheden fandt sted.

Det var i den generation, begyndende i 1919, at menigheden indledte det kompromis, som frembragte Church Manual. Det var i den generation, begyndende i 1919, at menigheden indledte det kompromis, som krævede akkreditering i både sundheds- og religionsskolerne. Det var i den generation, at overgangen til de moderne katolsk-baserede bibler blev indledt. Det var i den historie, at ledelsens villighed til at etablere forbindelser med regimer, der åbenlyst var antikristne, kom til udtryk.

Denne praksis var blevet født i sin spædhed under Borgerkrigen, da den laodikeiske ledelse indgik et juridisk forhold til Amerikas Forenede Staters regering for at opnå et bedre udfald for de unge mænd i menigheden, som skulle indkaldes til den dødeligste krig i amerikansk historie; den blev gentaget ved begyndelsen af Første Verdenskrig, da Generalkonferencens præsident, A. G. Daniells, stod i forbindelse med den tyske regering og gav sin godkendelse til, at Tyskland kunne

indkalde og tvinge unge mænd til at gøre tjeneste i militæret, bære våben og tilsidesætte sabbatten. Denne handling fra Daniells' side medførte en adskillelse, som frembragte de forskellige forgreninger af Syvendedags Adventisternes Reformbevægelse, der eksisterer den dag i dag.

Dette kompromis fortsatte med Hitlers Nazityskland og derefter med de nationer, der udgjorde Sovjetunionen, og det opretholdes stadig i dag i regimer såsom Kina. Den tredje generations kompromis i dens forhold til statskunst var blevet forbilledliggjort ved de gamle konger i Israels og Konstantins kompromis, således som det er symboliseret i menigheden i Pergamon. Denne periode repræsenterede også kompromisset i dens kirkekunst med det falske evangelium om fred og sikkerhed, repræsenteret ved Prescotts "The Doctrine of Christ".

Jeg kender dine gerninger og ved, hvor du bor, dér hvor Satans trone er; og du holder fast ved mit navn og har ikke fornægtet min tro, selv ikke i de dage da Antipas var mit trofaste vidne, som blev dræbt hos jer, dér hvor Satan bor. Men jeg har nogle få ting imod dig, fordi du dér har sådanne, som holder sig til Bileams lære, han som lærte Balak at lægge en snublesten for Israels børn, så de skulle spise afgudsofre og bedrive utugt. Åbenbaringen 2:13, 14.

Utugten identificerer Generalkonferensens værk i at tilpasse sig nationer såsom Nazityskland og Sovjetunionen under påskud af at opretholde nødvendige arbejdsrelationer med de fordærvede regeringer, samtidig med at de tilsidesatte de trofaste i disse nationer, som led forfølgelse under de forskellige regimer, de havde sluttet sig til. Den mad, der var ofret til afguder, repræsenterede den falske metodologi fra det frafaldne protestantisme og katolicisme, som dengang var fast etableret på den laodikeiske adventismes universiteter, der havde indvilliget i at lade sig styre af retningslinjerne for frafaldne metodologier, både inden for religion og sundhed.

Jesus illustrerede afslutningen på den tredje generation, sådan som han også gjorde med begyndelsen, for han markerede den fjerde generations ankomst med udgivelsen af bogen *Questions on Doctrine*, udgivet i 1957, som fuldstændigt forkastede den primære frelsesmæssige sondring, der består mellem sandheden og de vildfarne forestillinger i frafalden protestantisme og katolicisme. Bogen har naturligvis flere vildfarne læresætninger, men i det væsentlige lærer den, at det er umuligt at leve sejrende i Kristus, før et menneske mirakuløst forvandles ved det andet komme. Bogen markerede begyndelsen på den generation, hvor de femogtyve gamle mænd skulle bøje sig for solen. De politiske og religiøse elementer, som var nødvendige for at gøre det muligt for den laodikæiske adventistkirke at acceptere tilbedelsen af søndagen ved den snart kommende søndagslov, var ankommet.

Den fjerde vederstyggelighed hos Ezekiel finder sted, mens de trofaste få i kapitel ni modtager et segl på deres pander, umiddelbart før de ødelæggende engle begynder deres værk. Synet begynder i kapitel otte, vers et, på den femte dag i den sjette måned i det sjette år. Synet begynder dagen før fuldbyrdelsen af dommen over dem, som bøjer sig ned for solen, hvilket er den pavelige myndigheds mærke, og hans navns tal er „666.“

Beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusinde begyndte den 11. september 2001 med angrebet på jorddyret, udført ved Islams tredje ve. Dette angreb gjorde folkene vrede og markerede ankomsten af den sene regn. Men den sene regn ville kun blive genkendt af dem, som ville blive

ledt tilbage til adventismens grundvold for at se, at Islams tre veer er en grundlæggende sandhed. På dette tidspunkt ville de, som blev ledt tilbage til de gamle stier, som Jeremias betegner som »hvilen« (hvilket er den sene regn), enten blive vægttere, der blæste basunen om det tredje ve, eller de ville være blandt dem, som nægtede at høre på basunens lyd og derved nægtede at vandre på de gamle stier.

De blev derefter prøvet ved deres fædres oprørs synd fra 1863. På nøjagtig samme tidspunkt ankom et budskab om Kristi retfærdighed, som er „retfærdiggørelse ved tro i sandhed“. Det var det laodikæiske budskab fra Jones og Waggoner, og det var Ezekiels budskab til de døde, tørre ben, som kom fra de „fire vinde“, der er et symbol på islam under det tredje ve (den „vrede hest“, der søger at bryde løs). Disse trofaste få blev derefter prøvet ved deres fædres oprørs synd fra 1888, idet den mægtige engel i Johannes' Åbenbaring atten steg ned, da de store bygninger i New York City blev styrtet omkuld, og Johannes' Åbenbaring kapitel atten, vers et til tre blev opfyldt.

De blev dernæst prøvet ved identifikationen af budskabet om silde-regnen. Var silde-regnen en åbenbaring af Guds kraft som i tidligere tider, eller hørte åbenbaringerne af Guds kraft kun fortiden til? De trofaste få blev dernæst prøvet ved deres fædres oprør i 1919. Hvordan de trofaste få manøvrerer gennem disse tre prøver, afgør, om de vil modtage Guds segl på deres pander, eller finde sig selv bøjet ned for solen sammen med de femogtyve ældste i laodikeisk adventisme.

Alle de fire generationers oprør i laodikeisk adventisme finder deres modstykke i den 11. september 2001. Denne dato, som Esajas identificerede som »østvindens dag«, markerer begyndelsen på beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusind, og beseglingstiden er et tidsrum. Afslutningen på tidsrummet er blevet anskueliggjort ved begyndelsen, for Jesus anskueliggør altid afslutningen på en ting ved begyndelsen på en ting. I beseglingsprocessens sidste bevægelser bliver de prøver, som blev fremstillet ved tidsrummets begyndelse, atter gentaget.

Den 11. september 2001 indtraf de prøver, som blev underkendt af oprørerne inden for laodikeisk adventisme, sådan som de fremstilles ved de fire vederstyggeligheder i Ezekiel og ved de første fire menigheder i Åbenbaringens bog, kapitel to og tre, og dette markerede begyndelsen på en prøvelsesproces, der for dem, som bekender sig til at være syvendedagsadventister, fører enten til dyrets mærke eller til Guds segl.

Ledelsen i den laodikeiske adventisme er blevet fanget af deres egne bedragets snore, og det er så godt som umuligt for dem at „erkende“ en gentagelse af åbenbarelsen af Guds kraft, sådan som den er fremstillet ved tidligere reformatoriske bevægelser, herunder den reformbevægelse, som bragte adventismen til eksistens. De gamle mænd spredte og skjulte de læresætninger, som er fremstillet ved Millers juveler, med falske mønter og juveler. Skrinet med King James-Bibelen er blevet henvist til tider med arkaisk sprog og erstattet med bibler på moderne sprog, som er udtrykt i syndens menneskes terminologi.

Hvis nogen af de gamle mænd var villige til at overveje muligheden af, at senregnsbudskabet ikke er et budskab om fred og tryghed, ville det være så godt som umuligt for dem at erkende, at åbenbarelsenerne af Guds kraft i fortidens hellige beretninger er det, som specifikt identificerer

beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind. Endnu vanskeligere for dem at erkende er det, at de hellige beretninger, som mest direkte identificerer beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind, er de hellige beretninger, som opfylder Malakias kapitel tre; for Malakias kapitel tre fastslår, at der altid er et sendebud, som bereder vejen for Pagtens Sendebuds pludselige ankomst. Dette sendebud blev fremstillet ved profeten Elias, som frimodigt forkyndte, at der ikke ville komme regn i hans historie, undtagen hvis den kom gennem hans tjeneste.

Ezekiels halvfjerds ældste ville have fundet det latterligt at acceptere, at deres påstand om at være Herrens tempel var ugrundet og i virkeligheden repræsenterede et folks påstand, som blev forbigået, ligesom vingården blev givet til dem, der bærer de frugter, som er vingården værdige. Budskabet i det tredje Ve, budbringeren, der bereder vejen, vingårdens sang, alt vidner imod de traditioner og skikke, som de havde sat deres lid til, og udgør en næsten uoverstigelig hindring for at erkende den sildige regn.

Afslutningen på beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind åbenbarer de samme prøver for dem, som har gjort krav på at "erkende" islams rolle i det tredje ve. Den "forøgede kundskab", som satte milleritternes bevægelse i gang, begyndte ved afslutningen af "syv tider" i 1798. Den "forøgede kundskab", som satte de hundrede og fireogfyrre tusinds bevægelse i gang, begyndte ved afslutningen af en symbolsk "syv tider" (et hundrede og seksogtyve år) i 1989. I løbet af disse et hundrede og seksogtyve år med tiltagende frafald er laodikeisk adventisme nået til sin fjerde og sidste generation.

Det er i tredje og fjerde generation, at et folk eller en nation fylder deres prøvetids bæger, og den tid er nu kommet. Den „forøgelse af kundskab“ fra Daniels Bog, som er fremstillet ved floden Hiddekel, er også den kundskab, der forøges, når Jesu Kristi Åbenbaring bliver afseglet op kort før prøvetidens afslutning.

Vi vil behandle de sidste tre kapitler i Daniels Bog i den næste artikel.

„De dage nærmer sig hastigt, da der vil være stor rådvildhed og forvirring. Satan, ikklædt engelske klæder, vil om muligt bedrage selve de udvalgte. Der vil være mange guder og mange herrer. Enhver lærevinds blæst vil fare frem. De, som har ydet den højeste hyldest til »den videnskab, som med urette kaldes således«, vil da ikke være førerne. De, som har sat deres lid til forstand, geni eller talent, vil da ikke stå i spidsen for menige og led. De fulgte ikke med lyset. De, som har vist sig utro, vil da ikke blive betroet hjorden. I det sidste højtidelige værk vil kun få store mænd være engageret. De er selvtilstrækkelige, uafhængige af Gud, og Han kan ikke bruge dem. Herren har trofaste tjenere, som i rystelsens og prøvelsens tid vil blive ført frem i lyset. Der er dyrebare sjæle, som nu er skjulte, og som ikke har bøjet knæ for Ba'al. De har ikke haft det lys, som har skinnet i en koncentreret glans over jer. Men det kan være, at den rene glans af en ægte kristen karakter vil blive åbenbaret under et råt og utiltalende ydre. Om dagen ser vi op mod himlen, men ser ikke stjernerne. De er der, fastgjorte på himmelhvælvingen, men øjet kan ikke skelne dem. Om natten ser vi deres ægte glans.“
Testimonies, bind 5, 80, 81.